

på årebetændelse, sammenlignet med 28 tilfælde ud af ca. 1580 saltvandsinfusioner. Der var 9 tilfælde af smerte på infusionsstedet af de ca. 1600 EDTA-infusioner, sammenlignet med 5 tilfælde blandt de ca. 1580 saltvands-infusioner. Hyppigheden af isoleret smerte på infusionsstedet var således af størrelsesordenen ½ procent.

I Knud Christensens undersøgelse indgik i alt 10 forsøgspersoner, som hver blev testet to gange. Det oplyses, at den eneste observerede bivirkning, bortset fra et enkelt tilfælde af kvalme m.v. efter saltvand-infusion, var svien eller smerte ved injektionsstedet. I alle EDTA-forsøgene undtagen ét, sv.t. 90 procent, var der svien eller smerte – i ingen af saltvand-forsøgene undtagen ét, sv.t. 10 procent, var der svien eller smerte.

Af Knud Christensens artikel i *Medical Hypotheses* fremgår bl.a., at forsøgspersonerne på forhånd modtog instruktion – såvel mundtligt som skriftligt – om de mulige bivirkninger af undersøgelsen, ligesom det også fremgår af artiklen, at undersøgelsens formål blev forklaret forsøgspersonerne. Det oplyses videre, at enhver subjektiv reaktion på infusionen registreredes. Det er velkendt, at rapporteringen af et symptom øges, såfremt man på forhånd henleder forsøgspersonens opmærksomhed på dette symptom, ligesom rapporteringsgraden også afhænger af undersøgerens opmærksomhed på lette grader af symptomet.

En mulig forklaring er derfor, at der (1) faktisk er en forskel i graden af lokalirritation, hvilket helt eller delvist kan forklares ved syrevirkningen i EDTA-opløsningen, og at (2) der er en forskel i rapporteringsgrad som følge af en forskel i de forsøgsmæssige omstændigheder, jf. ovenstående. Det vil sige, at der ikke nødvendigvis foreligger en egentlig modstrid mellem Knud Christensens fund og multicenterundersøgelsens.

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsen udtalelse.

bige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 3202, lød således:

Til justitsministeren (9/12 99) af:

Peter Skaarup (DF):

»Vil ministeren undersøge omfanget af de såkaldte hashklubber i hovedstadsområdet, herunder undersøge hvilken rolle Christiania spiller, og fremlægge en plan for, hvad der kan gøres for at lukke hashklubberne, så snart disses eksistens konstateres samt sikre, at de nødvendige ressourcer for at komme problemet til livs stilles til rådighed?«

Supplerende svar (17/1 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Politidirektøren i København, der har oplyst følgende:

»Inden for Københavns politis område er der oplysninger om, at der for tiden findes ca. 35 »hashklubber«.

Det er ikke muligt at dokumentere, om og i hvilket omfang »hashklubberne« har relationer til Christiania.

Politiet kontrollerer jævnligt klubberne. Ved ransagninger er der sket beslaglæggelse af mindre mængder narkotika, stort set udelukkende bestående af hash. Erfaringerne har vist, at der sædvanligvis ikke opbevares større mængder narkotika på adresserne, således at lukning af klubberne ikke isoleret set vil kunne dæmme op for handel med narkotika.»

Politidirektøren har tilføjet, at en egentlig lukning af »hashklubberne« kun ses mulig ved ophævelse af de lejemaal, hvorfra klubberne drives.

For så vidt angår dette spørgsmål kan jeg henvise til by- og boligministerens besvarelse af 15. december 1999 af spørgsmål nr. S 745 fra samme spørger.

Ad spm. nr. S 744

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det forelø-

Ad spm. nr. S 812

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 3205, lød således: